

Griffier Bleeker.

De laatste griffier van het kantongerecht te Zuidbroek was Gerardus Helenus Bleeker. Bij oude Zuidbroeksters beter bekend als meneer Bleeker met zijn lange blauwe jas, witte shawl, grijze hoed en altijd een vlinderstrik voor. Meneer Bleeker was griffier op het kantongerecht van Zuidbroek maar de meeste mensen in het dorp dachten dat meneer Bleeker de kantonrechter was. Zijn vrouw heette Dorhout, een veel voorkomende naam in de juristenwereld. Ze kwamen beiden uit welgestelde families en zodoende had Bleeker ook bezittingen en een landhuis in Nederhemert. Meneer Bleeker zijn moeder was weer een nazaat van een Franse familie de Blecourt. Maar ook zijn schoonmoeder had Franse voorouders. *‘Als meneer Bleeker zijn schoonmoeder op visite kwam bij haar schoonzoon en dochter aan de Kerkstraat 46 te Zuidbroek dan werd er Frans gesproken’*. vertelde Trijntje Jager-Veentjer aan mij in 2002. Mevrouw Bleeker had twee hulpen in de huishouding, mw. Bettenbroek voor het grovere werk en Trijntje Veentjer voor het nettere werk. Toen eens een Muntendammer vodenkoopman in Zuidbroek aan de deur kwam en aan mevrouw Bleeker vroeg: *“Hest nog ol vodn”*, vroeg mevrouw Bleeker; *“Trijntje wat zegt die meneer?”* Trijntje ging in de zomer een aantal weken mee naar het landhuis in Nederhemert en werd daar ook als hun ‘pleegdochter’ behandeld en aan familie, vrienden en kennissen als hun pleegdochter voorgesteld. In september kwam de familie weer terug in Zuidbroek en moest Trijntje als eerste karweitje de appelhof nalopen en een mand vol appels oprapen en bij de straat zetten *“Want het kroost van Antonides komt straks langs om naar school te gaan.”* De kersenboom gaf heerlijk zoete meikersen. Elektricien Tiggelaar en zijn zoon Teun moesten elk jaar de kersenboom inpakken ter bescherming tegen de spreeuwen door met een stellage, een groot net over de boom te spannen. De kosten waren zo hoog dat Bleeker zei dat ze wel moesten smaken omdat ze omgerekend zo wel op een rijksdaalder per kers kwamen. Naast de Appelhof had meneer Bleeker een rozenhof. In allerlei kleuren en variëteiten werd jaarlijks het kleine rosarium uitgebreid. Bloemist Munneke moest komen snoeien en bij overbuurman Toxopeus haalde meneer Bleeker dan *“stront”*, oude koemest voor de rozen. Met zijn vlinderstrik voor en zijn grijze hoed op werd dan op een kruitwagen de mest voor de rozen door hemzelf aangevoerd. Hij maakte graag een praatje en als hij dan met iemand sprak zei meneer Bleeker: *“Is er nog nieuws onder de zon?”* *“Ja,”* zei Boelo Schreuder eens, *“Er is in het*

Winschoterdiep een schip met lullen aangekomen.“ Het stelde niks voor, maar meneer Bleeker schaterde het uit. Humor was erg belangrijk, daarom kwam hij vaak even aan bij Jaap Mulder, de drankenhandelaar. Jaap (Jaapje) Mulder had een drankfabriekje op de hoek van de Kerkstraat en Buurmasingel. Hij vertelde humoristische, soms schuine moppen en kon goed goochelen. Hiermee trad Jaap ook op bij bruiloften en partijen en Bleeker genoot er van. Meneer Bleeker reed in een mooie glanzende Pontiac. Deze prachtige auto was bij garage Robertus in onderhoud en daarvoor mocht Robertus de auto weer gebruiken als bruidsauto. Menig bruidspaar is hiermee naar het gemeentehuis gereden. Ook leende meneer Bleeker de auto wel eens uit aan Bertus de Vries uit Noordbroek. Bertus zijn vriendinnetje van toen is nu zijn vrouw Grietje en die vertelde: *‘Regelmatig gingen wij op stap met de auto van Bleeker. Hij moedigde dit altijd aan bij Bertus; ‘Haal je vriendinnetje maar op met mijn auto en geniet ervan’. Wij gingen altijd richting Zuidlaren, dansen in de gouden Leeuw’.* Sake Antonides was jarenlang vaste chauffeur, mede ook omdat mevrouw Bleeker vond dat haar man niet meer vertrouwd reed. Sake chauffeurde naar de stad Groningen, Haren of gewoon ’s maandagsmiddags even naar Leeuwarden als schoonzus op visite kwam. Met de schoonzus had Bleeker niet veel op en dan belde hij even met Sake. *“We gaan vandaag een rondje rijden Sake, want de barones komt op visite.”* Maar Sake reed ook naar het landhuis in Nederhemert. Dan belde meneer Bleeker op en zei: *“Het is geregeld hoor Sake, we gaan weer paling eten...!”* Mevrouw Bleeker zat dan voorin naast de chauffeur. Ze kreeg een dekentje over haar knieën en meneer Bleeker zat op de achterbank. Als er getankt werd moest Sake de pompbediende altijd vijf gulden fooi geven. De grote glanzende Pontiac kon nauwelijks op het kleine veerpontje over de Waal bij Zaltbommel. Sake moest de kapitein altijd een rijksdaalder fooi geven voor de oversteek. *“In Zaltbommel gingen we dan, vaste prik, in een restaurant paling eten en met twee glaasjes bier. Daarna werd ik op de trein naar Zuidbroek gezet. In september haalde ik meneer en mevrouw Bleeker dan weer op.”* Toxopeus bracht in het jachtseizoen regelmatig een haas dat dan, na een week in de kelder, groen genoeg was om te worden geslacht. Dan belde meneer Bleeker en zei; *“Sake er is een haas.”* Het bloed moest worden opgevangen om het vlees in te smeren en daarna werd het gebraden door Trijntje.

Ja, wie heeft er later geen verf, behang of verfkwasten bij Trijntje gekocht in de winkel van schilder Jannes Jager.

Meneer Bleeker mocht graag wedden dat ZNC zou winnen maar even later ging hij met weer anderen wedden dat ZNC zou verliezen. Hij dronk tegen de middag met regelmaat een borreltje met slager Fokko Kor in het kantoortje van de slagerij. En als hij dan weer door het dorp terugwandelde bleef hij bij een groepje spelende kinderen staan praten. Als het geregend had dan vroeg hij of de kinderen voor een kwartje door de plas heen wilde stappen. Dat deden ze allicht graag voor een kwartje, en Bleeker maar lachen. Hij kwam bij de familie Bartelds die woonden in de Torenstraat. Bleeker zei dan; Wat had Jan weer een mooi verhaal geschreven. Jan Bartelds was nog maar 18 jaar toen hij op de boot als vrijwilliger naar Indië ging. Jan Bartelds schreef toen in de Noord- en Zuidbroekster onder het pseudoniem **aeat** (Aan en Afvoertroepen) zijn belevenisjes van die periode.

Anjo Stabler ruilde de nieuwe klompen van Bleeker voor zijn eigen afgesleten klompen. Maar Bleeker zei: "Anjo, je moet mijn klompen even terugbrengen." Anjo reed ook af en toe in de Pontiac van Bleeker en iedereen zwaaide naar Anjo want de mensen dachten dat Bleeker voorbij ging. Aldus Roelof Stabler in 2012. Hij was erg druk met praten en vooral met dames, die mocht hij ook graag op charmante wijze even groeten. Ja, ijdel was hij. Bleeker maakte zich op, hij poederde zichzelf blosjes op de wangen. Hij was ook liefhebber van zoetigheid. Gretige aftrek van het heerlijkste gebak van bakker Schepel voor hemzelf maar ook trakteerde hij vaak op het kantongerecht. Bij bakker Hoeksema in de voorkamer at hij met regelmaat even twee gebakjes, vertelde Geert Rotgers. Eppe Wolda had een oude bascule op de zolder staan en als hij dacht dat het 'te gek werd' kwam Bleeker 'even wegen'. Doorgaans kon Eppe hem wel geruststellen en dan werd er weer getrakteerd op roomsoezen. Meneer Bleeker had het zo geregeld, dat, als hij zou overlijden de Pontiac moest worden geërfd door Henk Robertus met de afspraak dat hij hem nooit mocht verkopen omdat de auto als aandenken in Zuidbroek moest blijven. En zo is het ook gegaan. Net ervoor was er nog een uitlaat onder gekomen voor duizend gulden. De Pontiac, bouwjaar 1956 met stuurversnelling rijdt nog steeds als een zonnetje in de omgeving van Noord- en Zuidbroek en is één van de pronkstukken van Willie Kettler in Noordbroek.

